

1. De raadsvergadering

Koning Geneda keek zijn raadslieden doordringend aan. 'Als wij ons koninkrijk tot grotere welvaart willen brengen, dan zullen we ook de delfstoffen die ons land rijk is, móéten benutten. We hebben hier al zo vaak op aangedrongen. Maar u weet net zo goed als ik wat mijn onderdanen hiervan vinden. Degenen die in de steengroeven gingen werken, zijn zo bespot door hun landgenoten, dat nu niemand dit werk meer wil doen. De minachting voor dit werk wordt zelfs niet minder als er een grote beloning wordt toegezegd.'

Een van de raadslieden stond op en nam het woord. 'Het is duidelijk dat we van de bevolking niets te verwachten hebben. Maar onze gevangenen zijn overvol. Naar de wetten van onze voorvaders moeten deze mensen zodra zij gevangengenomen zijn ter dood worden gebracht. Laten wij een nieuwe wet maken die misdadigers niet meer ter dood brengt, maar tot dwangarbeid in de steengroeven veroordeelt. We zullen dan in ieder geval voldoende arbeiders hebben, want het land wemelt van de misdadigers.'

De andere raadslieden knikten instemmend. Ook koning Geneda keurde het plan goed. 'Alleen', zei hij nadenkend, 'niet elke misdaad is even zwaar. Laten we geen wet maken die in strijd is met het recht. Er moet ook plaats overblijven voor barmhartigheid. Want recht beschermt een volk en barmhartigheid bindt samen.'

‘We zouden bij wijze van gratie de lichtere misdadigers vrij kunnen spreken’, antwoordde het oude raadslid Pleiter, ‘maar ik ben bang dat we dan te veel arbeiders verliezen. Ik stel voor dat er bij de nieuwe wet een toevoeging wordt gemaakt dat onze vorst aan sommigen een plaatsvervanger kan toewijzen. We kunnen hiervoor arme mensen uit het buitenland halen. Uiteraard zullen zij daar een ruime vergoeding voor krijgen. Daarvoor moeten we geld beschikbaar stellen uit de staatskas. Op die manier kan de koning plaatsvervangers kopen voor hen die hij gratie wil verlenen.’

Even was het stil, toen viel iedereen spontaan dit voorstel bij en werd de nieuwe wet aanvaard. Er heerste een blijde stemming, de koning had tranen in zijn ogen en gaf zijn oude raadslid een hand. Plechtig sprak hij: ‘Ik hoop u te laten zien dat ik het vertrouwen van u allen waard ben.’